

QÜESTIÓ D'EDUCACIÓ

No sempre hem apreciat l'educació tant com ho fem ara. La formació dels xiquets a l'escola al començament del segle es feia compaginant l'assistència a l'escola amb les faenes agrícoles i les dates de recol·lecció. Primer calia posar sota la biga la collita, i feien falta tots els braços. Total, per faltar a classe uns dies... Uns dies en cada collita, que eren nombroses. Eixe era l'ordre de prioritats que la necessitat de l'època imposava. Primer que res les collites, després l'escola. "Al cap i a la fi el xiquet no ha de ser notari i per a ser llaurador, amb saber llegir i escriure i les quatre regles, ja li sobra", se solia dir. I ni a això arribaven alguns, més decantats pels pares al terme que a l'escola. Els pares celebraven més la dedicació i els avanços que els fills feien en la cosa agrícola que en l'educativa. Així les coses, no és d'estranyar que es diguera del que passava necessitat que "passava més fam que un mestre d'escola".

Sempre hi ha hagut persones interessades a fer pujar el nivell de la cultura col·lectiva, a il·lustrar, dins del possible, les noves generacions. Amb eixe fi, després de reunir-se els prohoms de l'època, acordaren convocar una assemblea en la qual es tractaria la forma de crear una escola privada i la manera de sufragar-la.

Convocada l'assemblea es va vore que distaven molt els punts de vista de la presidència i la taula, compostes per persones cultes i escollides, d'una banda, i els de bona part dels assistents, de l'altra, respecte a la imperiosa necessitat de crear l'escola. Es varen encrespar els ànims i en un grup nombrós del públic, interessat a rebentar l'assemblea, es va alçar una veu que, al·ludint als que estaven a la taula, deia: "Ací *lo* que sobra són títols".

Va contestar Don Pedro Granell, que formava part de la taula, alçant-se com un ressort (este home era arrogant, ben plantat, vestia amb distinció i solia portar un clavell a la solapa; passava per ser valent, en l'opinió de la gent). Prenent la paraula, va dir: "Estic completament d'acord en vosté. Ací *lo* que sobra són títols -i assenyala amb la mà els que formaven la taula-, títols de mestres, títols de metges, títols d'advocats. Ací *lo* que falta són títols de la meua professió".

Don Pedro Granell era, de professió, veterinari.